

[Wilhelm.]

port, vi så omkring første behandling af finansloven, sagde OECD 7 pct. Nu er de oppe på 9 pct. En anden forudsætning var »fortsat gunstige konjunkturer i Sverige«. Alle og enhver ved, at de er væk. OECD har jo også erkendt det. En tredje forudsætning var, at realforbrugt herhjemme ville stige med 1 pct. Det er bare umuligt, for hvis man holder indkomstrammen fra augustforliget, som man søger at tvinge folk til at holde, så er der tale om gennemsnitlige lønstigninger på højst 5½ pct., og heroverfor står altså OECDs forudsigelser om prisstigninger på 9 pct. i indeværende år. Det er i hvert fald en reallønsnedgang på mindst 3 pct. Endelig er væksten i det samlede OECD-område, som allerede dengang var nedskrevet, nu yderligere nedskrevet, ja, faktisk halveret for det europæiske OECDs vedkommende til ca. de 2 pct., jeg nævnte den 9. december, da vi havde første behandling af finanslovsforslaget i forrige samling.

Nu sælger man denne nedskæringspolitik under betegnelsen indkomstpolitik. Den egentlige rettesnor for finanslovsforslaget er og har hele tiden været augustforliget, og selv om forudsætningerne er væk – dengang ventede man et opsving, det er væk, der er ingen, der tør tale om det mere, OECD har klart og tydeligt erklæret, at det er væk – så fortsætter man. Man havde forestillinger om at eksportere sig ud af krisen. De forestillinger bør være væk. De var i og for sig også væk i finansministerens oversigt, der blev fremlagt omkring førstebehandlingen. Da sagde man udtrykkelig, at man ikke skulle vente, at man blev løftet ud af et internationalt opsving. Men alligevel kører man videre på – over indkomstpolitikken – at vi kan eksportere os ud af det. Det var det, som det økonomiske råd i december kaldte en kollektiv fejlbedømmelse.

Der er med de skiftende finanslove i de seneste mange år systematisk sket en hel del. Der har været dele i disse finansieringer af statens udgifter, som har været systematisk vigende. Det er selskabsskatterne, det er ejendomsskatterne, det er jordskatterne, det er kapitalvindingskatterne, og det er formueskatterne. Systematisk har disse poster på indtægtssiden været vigende, til trods for at kapitalophobningen er større end nogen sinde, og til trods for at hastigheden i kapitalophobningen er større end nogen sinde. Der har aldrig været så lille en andel af indtægterne, der blev hentet fra

disse områder, som der er nu. Der har aldrig været så stor en del af indtægterne, der blev hentet fra beskatning af almindelige lønindkomster, og der har aldrig været så store poster på en finanslov, der var direkte erhvervsstøtte, som vi har det nu.

Det er udviklingen, og det siger jeg uden moralsk forargelse, som andre måske ville lægge i det. Jeg siger det med den langt større styrke, det har, når man kan påpege, at det er en systematisk og en lovmæssig udvikling i det kapitalistiske samfund.

Nu kommer man med sit løsningskompleks, der hedder indkomstpolitik. Indkomstpolitikken gør ondt værre. Vi har siden første behandling af finanslovsforslaget set konkrete eksempler, idet Arbejdsgiverforeningens officielle statistikker viser reallønsnedgang for hele industriarbejderområdet de foregående 12 måneder på 1 pct. Så skulle indkomstpolitiske profeter jo glæde sig og sige: ja men det er i orden, for nu har vi øget konkurrenceevnen, og nu går det fint med beskæftigelsen. Men hvad ser vi? Det går værre og værre. De kan så sige: at det er kun på den korte sigt. Hertil må vi andre sige: ja, så er det altså foreløbig vist, at på kort sigt fungerer den ikke. Vi tror heller ikke på den på lang sigt. Der vil komme reallønsnedgang som før nævnt; 9 pct. prisstigninger her i landet forudser OECD i sine seneste overslag, og 5½ pct. lønstigninger prøver regeringen og forligspartierne at tvinge folk ned under.

Det er ikke et spørgsmål, om nogen agiterer for uro. Det kan siges sikkert som amen i kirken, at kampen for reallønnens opretholdelse vil rejse sig og vil forbitres i de kommende måneder. Det er helt uundgåeligt, når folk bliver trykket ned på den måde, som der her er lagt op til.

Det bliver ikke så meget ved overenskomstafstemningen, at det kommer til at ses. Der har LO-toppen jo accepteret augustforliget, som de vred og vendte sig noget imod i august. De accepterede en skitse, der indebærer en reallønsnedgang, og de har accepteret en nedbrydning af dyrtidsreguleringen. Det er det senere, der sker, der bliver det afgørende. Når man har mærket, at boligudgifterne ikke er begrænset til lønrammen, at lønrammen betyder reallønsnedgang, at man her har lavet en finansiering af brandsikringsordningen, som betyder – ifølge boligministeriets seneste